

РЕШЕНИЕ

№ 3166

гр. София, 10.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 14.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **9825** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на Р. К. Р., със съдебен адрес [населено място], [улица], кант.103, срещу Решение № 2153-21-213/07.09.2021 г. на Директора на ТП на НОИ С. град, с което е оставена без уважение жалбата му с вх. № 10120-21-1204 от 27.09.2017 г. срещу Разпореждане № [ЕГН]/221 от 25.08.2017 г.

С жалбата се иска отмяна на процесното решение поради незаконосъобразност на същото. Жалбоподателят счита, че при постановяването му директорът на ТП на НОИ С. град е допуснал съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Развити са доводи за материална незаконосъобразност и несъответствие с целта на закона. Изразено е несъгласие с тезата на органа, че жалбоподателят не отговарял на условията за отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Неправилно не бил зачетен стажа в Ж. „Г. Д.“ за периода от 15.10.1976 г. до 31.12.1986 г., както и осигурителния доход и стаж в ДФ „С.“ – СМИ „Строймашремонт“, с мотив, че не били безспорно установени от представените от жалбоподателя документи. Неправилно не били зачетени представените трудови книжки, УП-30 № 246-3/19.11.1992 г., с които се установявал трудов стаж в размер на 4 години, 9 месеца и 5 дни от втора категория труд, съгласно т. 15 от ПКТК, както и УП-2 № 246-2/19.11.1992 г. за доказване на осигурителния доход за периода 01.01.1987 г. – 31.12.1989 г. Изложени са съображения, че пенсионният орган е

формирал фактическите си изводи в противоречие с чл. 35 и чл. 36 от АПК.

В съдебно заседание жалбоподателят е представляван от адв. Т., който поддържа жалбата. Претендира присъждане на разноски. Допълнителни съображения излага в депозирана писмена защита.

Ответникът – Директор на ТП на НОИ С. – град, в съдебно заседание е представляван от юрисконсулт. В депозирано писмено становище и чрез процесуалния си представител ответникът оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена, а решението потвърдено. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, претендирано от жалбоподателя.

Административен съд София-град, след като се запозна със становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Р. К. Р. със заявление № 2113-21-11471 от 20.12.2016 г. е поискал да му бъде отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, като е представил и документи по чл. 2 от НПОС с оглед преценката за претендираното право.

В хода на образуваното пенсионно производство е била поискана информация от отдел „Осигурителен архив“ относно стажа, положен от лицето в ДФ „С.“. В отговор с писмо вх. № 2113-21-11471#7/04.05.2017 г. Дирекция „Пенсии“ при ТП на НОИ С. град е била уведомена, че в приетата в ООА разплащателна и трудовоправна документация на ДФ „С.“ за периода от 01.01.1992 г. до 31.01.1992 г. липсвали данни за жалбоподателя.

Било е подадено искане до Агенция по заетостта за изясняване на осигурителни периоди на жалбоподателя в БТ „С.“, като с писмо № 10-01-11-97#3/28.06.2017 г. от агенцията уведомили ТП на НОИ С. град, че за периода от 16.08.1990 г. до 30.09.1990 г. по отношение на жалбоподателя няма извършени плащания на обезщетение, което на основание чл. 1, ал. 7 от ПМС № 57/89 г. изключва зачитането на посоченото време за стаж за пенсиониране.

Преценявайки представените доказателства длъжностното лице по ПО е издало Разпореждане № [ЕГН]/221 от 25.08.2017 г., с което е разпореден отказ да бъде отпусната исканата пенсия. В мотивите е посочено, че към вписаната в трудовата книжка начална дата на стажа на лицето в ДФ „Транстехника“ – 01.01.1989 г., такава фирма не съществувала, че стажът е заверен от СО „Вагонстроене“, което било с прекратена дейност от 1989 г.; че в ОАА липсвали данни за лицето за периода от 01.01.1992 г. до 31.01.1992 г., с оглед на което е прието, че коментираният стаж не е доказан по безспорен начин. Като мотив за незачитането на стажа от Ж. е изтъкнато, че в трудовата книжка трудовото правоотношение е прекратено на основание чл. 29б от КТ, неотносим към посочената дата – 31.12.1986 г. Не е зачетен и стаж от БТ „С.“ за периода от 18.07.1990 г. до 30.09.1990 г., тъй като по данни от Агенция по заетостта, за периода от 16.08.1990 г. до 30.09.1990 г. за лицето има регистрация в БТ „С.“, но не му е било изплащано парично обезщетение, а съгласно чл. 1, ал. 7 от ПМС 57/1989 г. за трудов стаж при пенсиониране се зачита времето, през което работниците и служителите са получавали парични обезщетения. След преценка на безспорния осигурителен стаж пенсионният орган е приел, че жалбоподателя има осигурителен стаж в размер 22 години, 05 месеца и 05 дни от трета категория, с оглед на което няма право на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 68б, ал. 1 и ал. 2 КСО, както и по реда на чл. 68, ал. 1-3 КСО.

Разпореждането е обжалвано по административен ред с жалба вх. № 1012-21-1204 от 27.09.2017 г., въз основа на която е постановено процесното решение, с което жалбата е оставена без уважение, а процесното разпореждане е било потвърдено от директора на ТП на НОИ С. град.

В хода на съденото следствие е назначена, изготвена, приета и неоспорена от страните почеркова експертиза. В своето заключение вещото лице е посочило, че подписите на стр. 11 и стр. 13 от името на длъжностни лица от Ж. „Г. Д.“ в трудовата книжка № 1236, обект на експертизата, и подписите на длъжностните лица на същите позиции в трудовите книжки от сравнителния материал, са положени от различни лица. Отпечатъците от кръглите печати на Ж. „Г. Д.“ и отпечатъка от щемпела, с които на страница 11 и стр. 13 е подпечатана трудова книжка № 1236 – обект на експертизата, не са идентични с отпечатъците от кръгли печати на Ж. „Г. Д.“ и отпечатъците от щемпелите в посочените като сравнителен материал трудови книжки.

При така установената фактическа обстановка, Съдът намира жалбата на Р. К. Р., срещу Решение № 2153-21-213/07.09.2021 г. на Директора на ТП на НОИ С. град за неоснователна, поради следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК Съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „а“ разпорежданията за отказ или за неправилно определяне или изменение и за прекратяване на пенсиите, добавките и компенсациите към тях се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Неспазването на едномесечния срок в случая не е съществено процесуално нарушение, тъй като този срок е инструктивен и непроизнасянето му в срок не погасява задължението на директора на ТП на НОИ да се произнесе по депозираната пред него жалба. Предвид гореизложеното и с оглед представената Заповед № 1712/17.08.2015 г. на управителя на НОИ /л. 119/, съдът намира, че процесното решение на директора на ТП на НОИ С.-град е издадено от компетентен орган. Спазено е изискването за форма, като са изложени в достатъчна степен мотивите на органа, обусловили отхвърлянето на подадената пред него жалба. Видно от приложената Заповед № 2/05.02.2015 г. /л.118/, потвърденото от директора на ТП на НОИ С.-град разпореждане също е издадено от компетентен орган, при спазване изискването за форма и посочване на фактическите и правни основания за издаването му.

Спорът е материалноправен и се свежда до това, дали правилно осигурителният орган не е зачел осигурителният стаж на жалбоподателя в Ж. „Г.Д.“ и в ДФ „С.“ СМИ „Строймашремонт“.

С образец УП-30 № Х.-157/04.07.1991 г. /л. 22/ жалбоподателят е удостоверил осигурителен стаж за периода 15.10.1976 г. до 31.12.1986 г. в размер на 10 години, 02 месеца и 16 дни на длъжност „бояджия“. На основание т.15 от ПКТП е предложено трудът да е от втора категория. Видно от представеното удостоверение, същото е издадено от Железопътен завод С., но в същевременно е подпечатано с печат на Ж. „Г. Д.“. Същото е от дата 04.07.1991 г., но съгласно Решение на МС № 50/1989 г., обн. ДВ бр. 40 от 26.05.1989 г., дейността на Ж. „Г. Д.“ е прекратена и е регистрирано ДФ

„Транстехника“. Обосновано органът е приел, че към 04.07.1991 г. Ж. „Г. Д.“ не съществува като правен субект. Съгласно Решение 8216/25.06.2020 г., по адм. д. № 8922/2019 г. на ВАС пенсионните документи не могат да се подпечатват „от несъществуващ осигурител“.

При грешки в името на осигурителя, както и констатираното несъответствие в печата, обусловено от факта, че към 04.07.1991 г. не съществува Д. Б., а фирма Б., то съдът намира, че липсват годни писмени доказателства, удостоверяващи осигурителен стаж и доход в спорния период. Гореописаните обстоятелства, установени от органите на ТП на НОИ и потвърдени в хода на процеса, дискредитират доказателствената стойност на документите, на които жалбоподателят се позовава. Ето защо правилно не е бил зачетен стажът за периода 15.10.1976 г. до 31.12.1986 г. при Ж. „Г. Д.“.

Горният извод не се разколебава от представената трудова книжка № 1236, издадена на 15.10.1976 г. от Железопътен завод „Г. Д.“ – С.. Това е така, защото видно от вписването на стр. 11, трудовият договор на лицето е прекратен на 31.12.1986 г. на основание чл. 29, б. „а“ от КТ /1951 г./. Тази разпоредба обаче е отменена, считано от 04.04.1986 г., поради което вписването ѝ в трудовата книжка на 31.12.1986 г. е индичия за антидатиране. От приетата по делото почеркова експертиза е установено, че подписите на длъжностни лица от Ж. „Г. Д.“ за относими периоди в трудовата книжка, съхранявани в ТП на НОИ С.-град, след пожар в завода, са положени от различни лица. Установено е, че кръглите печати и правоъгълният печат в съхраняваните от НОИ книжки са еднакви, докато тези в трудовата книжка на жалбоподателя се различават. При положение, че би следвало съхраняваните записи от НОИ да са еднакви с тези в трудовата книжка, то това съответствие не е налице – трудовата книжка на Р. Р. е подписана от различни лица и само тя е била подпечатана с различен кръгъл и правоъгълен печат. При това положение осигурителният стаж не може да се докаже с трудовата книжка, въпреки че същата е правилно оформена. В този смисъл решение № 369/10.01.2019 г. на ВАС по адм. д. № 8137/2018 г.

За удостоверяване на осигурителния стаж жалбоподателят е представил обр. УП-2 № 246-2//19.11.1992 г. /л.23/ за тригодишен базисен период 01.01.1987 г. – 31.12.1989 г., издадено от С. СМИ Строймашремонт, и обр. УП-30 № 246-3/19.11.1992 г. /л.21/ с описан стаж на длъжност „бояджия“ за периода 01.01.1987 г. – 16.06.1990 г., също издадено от С. СМИ Строймашремонт. Базисния период е описан в представената от жалбоподателя трудова книжка № 11236 /л. 54—55/, като е видно, че от 01.01.1987 г. същият е бил бояджия в СО „Вагоностроене“, а от 01.01.1989 г. – ДФ „Транстехника“ СО „Вагоностроене“. Пенсионният орган обаче е посочил, че към тази дата ДФ „Транстехника“ не съществува, тъй като е регистрирана с решение на СГС, обнародвано в ДВ бр. 40/26.05.1989 г. От друга страна стажът е заверен от осигурител СО „Вагоностроене“, което е с прекратена дейност от 1989 г.

Не е спорно между страните, че ДФ „С.“ е създадена със заповед от 14.06.1990 г. и е вписана в регистъра на държавните фирми под № 194/13.08.1990 г. с решение от 13.08.1990 г. на СГС. Това обстоятелство изключва възможността жалбоподателят да е работил във фирмата три години преди създаването ѝ – жалбоподателят е представил обр. УП-30 № 246-3/19.11.1992 г. /л.21/, с описан стаж на длъжност „бояджия“ за периода 01.01.1987 г. – 16.06.1990 г., което обективно не е възможно, с оглед посочените по горе обстоятелства.

Не се споделя твърдението в жалбата, че щемпелът и печатът са еднакви. В печата е вписана ДФ „Строймашинженеринг“, което явно не съответства на наименованието

на фирмата в щемпела на осигурителя – ДФ „Строймашинжинеринг“ и същото не би могло да се приеме за техническа грешка, която се повтаря и в обр. УП - 2, и в трудовата книжка № 1236.

Споделят се като правилни доводите на административния орган, по отношение на това, дали ДФ „С.“ СМИ „Строймашремонт“ е правопреемник на СО „Вагонстроене“ и ДФ „Транстехника“. Съгласно цитираната заповед на МИП ДФ „С.“ е правопреемник на дъщерната фирма „С.“ от фирмата „Транстехника“ – С., образувана с решение № 50 на МС от 1989 г., като поема „съответната част от активите и пасивите, както и други права и задължения на фирма „Транстехника“ по баланса ѝ към 31.05.1990 г.“. Не е налице универсално правопреемство в случая и съгласно практиката на ВАС по адм. д. № 6000/2021 г. и адм. д. № 6585/2021 г. – между СО „Вагонстроене“ в състава на което се е намирал Ж. „Г. Д.“, и ДФ „С.“ няма правопреемство.

По отношение обр. УП-2 № 246 от 19.11.1992 г., удостоверяващ осигурителен доход за периода от 01.01.1987 г. до 31.12.1989 г. в размер на 38 446,50 лв., в което е посочено, че ДФ „С.“ СМИ „Строймашремонт“ е правопреемник на СО „Вагонстроене“ и ДФ „Транстехника“ „със заповед № 54/14.06.1990 г. на МИП“, следва да се отбележи, че според образеца жалбоподателят е работил във фирмата и е получавал възнаграждение в продължение на три години, преди създаването ѝ през 1990 г. В изписването на наименованието на осигурителя също е допуснато разминаване.

С оглед изложеното дотук и при цялостната проверка за законосъобразността на оспореното решение, не се констатира наличие на отменителни основания по чл. 146, т. 1-5 АПК. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора следва да бъде уважено искането на процесуалния представител на ответника, като Р. К. Р. бъде осъден да заплати по сметка на ТП на НОИ С.-град сума в размер на 100 лв. представляваща юрисконсулско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, Съдът

Р Е Ш И

ОТХВЪРЛЯ оспорването на Р. К. Р. с ЕГН [ЕГН] със съдебен адрес [населено място], [улица], кант.103, срещу Решение № 2153-21-213/07.09.2021 г. на Директора на ТП на НОИ С. град, с което е оставена без уважение жалбата му с вх. № 10120-21-1204 от 27.09.2017 г. срещу Разпореждане № [ЕГН]/221 от 25.08.2017 г.

ОСЪЖДА Р. К. Р. с ЕГН [ЕГН] със съдебен адрес [населено място], [улица], кант.103, да заплати на Национален осигурителен институт сума в размер на 100 лв., представляваща юрисконсулско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: